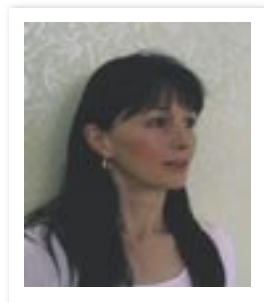

UROLOŽKA SOŇA HLAVOVÁ MEZI NEJLEPŠÍMI PODNIKATELKAMI ROKU 2002

MUDr. René Skoumal

Urocentrum Brno

Mám radost, že Vám mohu představit mimořádnou ženu, jejíž práci s respektem sleduji. Zdá se, že můj názor nyní sdílí velmi mnoho lidí. Agentura „Šarm“ již šest let organizuje soutěž „Podnikatelka roku“. Letos do ní bylo přihlášeno pětset samostatně podnikajících žen. Porota pak hodnotila ekonomický úspěch vlastní činnosti, originalitu nabízených služeb, přístup k zaměstnancům, charitativní činnost, osobní kouzlo. Z pěti set přihlášených bylo vybráno šest nejlepších. Jsem rád, že mezi nimi byla i MUDr. Soňa Hlavová a protože ji znám, ani mě tak nepřekvapuje, že jí byla mimoto ještě udělena zvláštní „Cena sympatie“.

Myslím, že úspěch MUDr. Hlavové je úspěchem celé české urologie a určitě také povzbuzením pro ostatní české uroložky. Asi každý z nás se setkal v průběhu své pracovní kariéry s ženou na postě urologa. Víme všichni, že je to post pro ženu velice těžký. Byl jsem několikrát svědkem, jak

lékařka těsně před atestací nebo i po ní z urologie odešla. Nejčastěji uváděný důvod byla nemožnost „něčeho dosáhnout“ v tomto náročném oboru. Můj článek je myšlen jako opravdová poklona všem českým uroložkám. Je zarážející, jak o těchto často obdivuhodných ženách, které dokáží skoubit náš náročný obor se starostí o rodinu, málo víme a jak málo oni o sobě ví navzájem. Předkládám tedy našim kolegyním ke zvážení, jestli se nechtějí ozvat Dr. Hlavové na emailovou adresu: mudr.hlavova@seznam.cz nebo na mou adresu: urocentrum.brno@tiscali.cz, případně na adresu redakce, abychom mohli vytvořit v prvním stupni alespoň jakousi databázi českých uroložek. Byl by to jen první krok ke hledání společných zájmů či společné reprezentace na úrovni ČÚS. Chci věřit, že práce kolegyně Soni Hlavové může být inspirující.

Toto všechno jsem považoval za nutné říct sám, protože jí samé není sebepropagace zrovna vlastní a asi bychom se to od ní nedozvěděli. O své cestě k urologii a současné práci, nám ale raději řekne něco ona sama.

Soňo, jsi uroložka a působíš ve východních Čechách. Pocházíš ze zdravotnické rodiny a z tohoto kraje ?

Pocházím sice z podhůří Orlických hor, ale rozhodně mě doma k lékařské kariéře nevedli. Finanční situace rodičů zrovna nenahrávala mému případnému vysokoškolskému studiu. Vystudovala jsem střední technicko-zemědělskou školu s tím, že po maturitě se o sebe budu schopna postarat sama. Skutečně jsem po maturitě rok pracovala v zemědělství, ale na medicínu mě to hodně táhlo. Ani tehdy nepatřila práce pomocnice v nemocnici zrovna k nejvyšším příjmovým kategoriím. Ale chtěla jsem být ve zdravotnickém prostředí a mimoto jsem se přihlásila do nultého ročníku Lékařské fakulty v Hradci Králové, takže jsem to chtěla mít blízko do školy.

Práce pomocnice na neurologii obnášela mimo jiné také umýt třikrát denně nádoby včetně převozových nádob pro sto dvacet pacientů. Byla to opravdu obrovská hromada nádobí, kterou nebylo možné bez nějakého systému zvládnout. Mě to vlastně bavilo, závodila jsem sama se sebou a stíhala jsem se v práci ještě učit na příjmačky. Nejvíce se mi líbilo, že všichni z neurologické kliniky se ke mně chovali moc hezky a můj „boj s nádobím“ komentovali s uznáním i lékaři. Dodnes jsem v přesvědčení, že na medicínu jsem se dostala díky přímlově docenta Netla, který ocenil to, že jsem se nenechala tou haldou nádobí zcela zavalit. Nikoho jiného, kdo by se přimluvil, jsem neměla, rodiče pracovali v zemědělství a bez přímlovy to tehdy nešlo.

Proč jsi se po promoci rozhodla právě pro urologii?

Toužila jsem dělat operační obor. Hlavně proto, abych měla možnost co nejdříve vidět výsledek své práce. V té době

jsem ale jako žena vůbec neměla šanci ucházet se o místo v operačním oboru a tak jsem na „své místo“ čekala dva a půl roku na patologii. Rozhodně to nebyl ztracený čas. Udělala jsem něco přes tři sta pitev, hodně jsem se naučila z topografické anatomie, z histologického hodnocení nádorů a mohla jsem pracovat i manuálně, což mě vždycky bavilo.

Vytoužené místo se uvolnilo na Urologické klinice v Hradci Králové. Strávila jsem tam ale jen dva roky, potom mě onemocnění maminky donutilo najít si místo co nejbližší rodičům, takže jsem nastoupila do Rychnova nad Kněžnou.

S nemocnicí jsem nikdy neztratila kontakt. Spádová nemocnice pro Žamberk a Lanškroun je okresní nemocnice v Ústí nad Orlicí. Tam jsem se přesunula po zprovoznění privátní ambulance. Mám tam výborné vztahy s kolegy, v čele s panem primářem Crhou. Za to, že mě jako ženu v operačním oboru plně respektoval, umožnil mi operativu a mnohému mně naučil, mu chci upřímně poděkovat. Víš, ono není jednoduché mít respekt mezi urostlými muži operátory při mých padesáti kilogramech živé váhy i s operačními dřeváky. Až do února 2002 jsem měla pravidelný operační den a služby, nyní dále narostl objem ambulantní práce, tak alespoň příležitostně sloužím.

Privátně jsi začala pracovat v roce 1994. Tehdy byla asi rarita, aby jeden urolog provozoval tři ambulance zároveň.

Vrátila jsem se do svého rodiště, prostě proto, že tam v některých oblastech urologická péče chyběla. Zejména starší lidé nemají možnost překonávat více jak padesátikilometrovou vzdálenost na nejbližší urologii. Pokud jsem pacientům chtěla nabídnout novou kvalitu, musela jsem jim urologickou péči poskytovat co nejbližše bydliště.

Jedenkrát týdně ambuluji v Solnici, tam to mám nejbliže z domu, dvakrát týdně dojíždím 36 km do Žamberka a jedenkrát týdně 59 km do Lanškrouna. V zimě to tady v podhůří není s cestováním jednoduché.

Máš tři vybavené urologické ambulance nebo si instrumentárium vozíš s sebou?

Abych měla tři vybavené ordinace, to bych musela být multimilionářka. Musím na tomto místě velice ocenit pomoc svého manžela. Bez jeho organizačního ducha a především technické dovednosti, bych se do privatizace asi nikdy nepustila. Z ordinace do ordinace jezdím Oplem Astrou plnou pracovních pomůcek. Používám celkem tři notebooky, vozím s sebou ultrazvuk, malou uroodynamiku a flexibilní cystoskop. Na místě musím být nejméně jednu hodinu před začátkem pracovní doby, protože sestavení přístrojů a všech těch kabelů dá docela pěknou fušku.

Ani tak jsi nevyjmenovala všechno své technické zázemí. Viděl jsem jen jednu Tvou ordinaci, tu v Žamberku, a ta mi připadla skvěle vybavená. Kromě věcí, které převážíš, také sada rigidních cystoskopů, další uroodynamika, mikroskopy, centrifugy. Nezlob se, že se tak nejasně ptám, ale evidentně musíš být úspěšná nejen odborně, ale také finančně. Ostatně i to se hodnotilo v soutěži „Podnikatelka roku“.

René, sám dobře víš, že v posledních letech se platby od zdravotních pojišťoven opíraly o tzv. historické limity, tedy o objem péče poskytnuté někdy v roce 1997. A já jsem se prostě od samého začátku své ambulantní činnosti zas tak moc neohlížela na to, jestli mě zdravotní pojišťovny každou hodinu mé práce proplatí. Nikdy se nestalo, že bych někoho odmítla z důvodu konce pracovní doby nebo „naplněnosti limitů“. Taková cedulka na našich ambulantních dveřích nikdy nevisela. Prostě si vážím každého pacienta, který mi svou návštěvou projeví důvěru. Díky značnému objemu péče, který jsem poskytovala vlastně zadarmo, jsem měla později nastavené příznivé historické platby. Díky tomu mohu rozšiřovat své přístrojové vybavení, což dělám s velkým potěšením. Nyní uvažuji o dalším

ultrazvuku s rektální sondou a technice pro fluorescenční diagnostiku tumorů měchýře.

Stejně mi technika nepřipadá zas tak důležitá. Mám pocit, že základem úspěchu je pracovat se schopnými lidmi, obklopotovat se jimi. Měla jsem šťastnou volbu při výběru sester. Všechny tři u mě pracují od roku 1994, tedy od začátku mé ambulantní praxe a mám pocit, že táhneme za jeden provaz. Sestřičky se snažím motivovat nejen platem, ale i nepeněžitou odměnou. Sestra u mě zkrátka ví, že když udělá něco hodně pro ambulanci, já udělám něco hodně pro ni. Např. jsem sestru poslala na školení a dovolenou na Kanárské ostrovy. Na druhou stranu sestra u mě toho musí hodně umět. Zvládá objednávat pacienty pro tři různé ambulance, musí si rozumět se všemi používanými počítačovými programy, ale i samostatně provede základní uroodynamické vyšetření. Zhodnocení výsledku vyšetření nebo složitá vyšetření jako PQ studie si samozřejmě dělám sama, ale i tak mám pocit, že moje sestřičky toho samostatně umí hodně. Co se týče uroodynamiky nebo sonografických vyšetření, chtěla bych této příležitosti využít k tomu, abych velice poděkovala panu doc. Záfuřovi, jenž mi umožnil absolvovat na Olomoucké klinice výborně připravená školení z těchto specializovaných vyšetření.

Při ošetřování čtyřiceti až padesáti pacientů denně a při zajišťování péče pro tak rozsáhlý region musíš mít nějaký recept na kvalitní relaxaci, jaký?

Jednoduchý: sport. Již od střední školy jsem se věnovala atletice, hlavně běhu. Stále ještě naběhám průměrně měsíčně kolem sto kilometrů. Starší syn Robin, tomu je devatenáct, se mnou už neběhá, ale mladší desetiletý Jirka ano. To víš musíme trénovat, čekají mě další starty na tzv. „půlmaratonech“. Jde o dálkový běh na vzdálenost 21,5 km. Letos jsem dosáhla zatím svého nejlepšího výsledku, skončila jsem třetí. Jirka ještě neběhá tak dlouhé tratě, ale letos na desetikilometrovém běhu v Týništi předběhl sedmnáct jiných závodníků včetně mě, takže doufám, že bude jednou také lepším urologem.